

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu.

Důvody:

Žalobkyně domáhá se v projednávaném sporu bezúčinnosti nálezu rozhodců, na něž bylo rozhodování přeneseno kolektivní smlouvou mezi svazem polských potravních spolků a jednotným Svazem soukromých zaměstnanců. Tomuto nálezu, jímž byla žalobkyně odsouzena k náhradě škody 10.996 Kč, po odečtení složené kauce 5.461 Kč, k náhradě škody zbytku 5.535 Kč, odporuje z důvodů § 595 čís. 1 a 2 c. ř. s. Podle prvního odstavce § 596 c. ř. s. jest takovouto žalobu podati u soudu uvedeného v § 582 c. ř. s., t. j. u onoho soudu, který by byl pro spor příslušný, nebýti úmluvy o rozhodci. Že zákon má tu na mysli řádný soud (okresní nebo krajský) a nikoli mimořádný soud (pracovní soud), plyne z § 597 c. ř. s., ustanovujícího, že k žalobě o bezúčinnost rozhodčího nálezu má býti postupováno podle předpisů civilního řádu soudního. Toto ustanovení platí i pro nálezy rozhodců, na něž byly hromadnou (kolektivní) smlouvou přeneseny spory z pracovního nebo služebního poměru (§ 1 odst. (3) zák. čís. 131/1931 sb. z. a n.), jakž patrně z poslední věty třetího odstavce § 1 cit. zák. Zákon čís. 131/1931 sb. z. a n. ustanovuje sice v § 38, že rozhodnutím rozhodčích výborů živnostenských společenstev ve sporech náležejících k věcné příslušnosti pracovních soudů lze odporovati žalobou, pro niž je příslušným pracovní soud, v jehož obvodu má společenstvo sídlo. Z tohoto výjimečného ustanovení plyne, že, pokud jde o nálezy jiných rozhodčích soudů nebo rozhodců, jako v souzené věci, nelze žalobu o jejich bezúčinnost podati u pracovního soudu, nýbrž u řádného soudu věcně příslušného. Z toho, co dosud doličeno, vyplývá, že v souzeném případě bylo rozhodnuto o věci, která nenáleží před soud pracovní (§ 28 (1) čís. 3 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n.) a k této zmatečnosti bylo přihlédnuto z úřadu (§ 33 odst. (2) zák. čís. 131/1931 sb. z. a n., § 471 čís. 7, § 477 čís. 3 c. ř. s.).

Čís. 14062.

Vymáhající věřitel vedoucí neobmezeně exekuci na výživné, musí již v návrhu na povolení exekuce prokázati, že dlužník jest výdělků schopný a není nucen žíti z výživného, na které se vede exekuce.

Předpis čl. II. § 1 nařízení ze dne 30. listopadu 1917, čís. 461 ř. zák., nebyl dosud změněn, zejména ne zákonem ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.

Obdobné použití zákonného ustanovení čl. VI. § 42 čís. 2 zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n., které platí jen pro Slovensko a Podkarpatskou Rus, není přípustné.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1934, R I 1498/34.)

K vydobytí peněžité pohledávky povolil soud první stolice exekuci zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky dlužnice za jejím otcem na placení výživného. Rekursní soud vyhověl rekursu dlužnice potud, že povolil exekuci zabavením pohledávky dlužnice za poddlužníkem a to ohledně splátek dospělých do 1. září 1934 na částku 2.333 Kč a ohledně splátek dospělých od 1. října 1934 na měsíční splátky po 400 Kč s tím, že dlužnici musí zůstatí volným roční příjem 4.000 Kč. **D ů v o d y:** Vymáhající věřitel vede exekuci na pohledávku dlužnice z usnesení okresního soudu ze dne 26. března 1929. Z tohoto usnesení vyplývá, že jde o vyživovací nárok dlužnice proti jejímu otci Janu K-ovi, záležející v tom, že Jan K. má platiti dlužnici od 1. října 1931 měsíčně předem vždy prvního každého měsíce 400 Kč a to po pět let, to jest 60×400 Kč. Podle § 291 ex. ř. lze na pohledávky výživného, spočívající na zákonném předpisu, povolit exekuci jen, pokud roční důchod převyšuje 1.800 Kč, je-li dlužník k výdělku neschopný a nucen žiti z tohoto výživného. Částka 1.800 Kč zvyšuje se ve smyslu zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., na 4.000 Kč. Vymáhající věřitel tvrdil v exekučním návrhu, že obmezení podle § 291 ex. ř. nepřichází v úvahu, ježto dlužnice jest schopná k výdělku a jest majitelkou velkostatku. Pouhé tvrzení těchto okolností nestačí, ježto jde o obmezení exekuce, k němuž jest hleděti z úřadu; vymáhající věřitel měl proto prokázati své tvrzení, že obmezení v souzeném případě nedopadá (rozh. čís. 5521 sb. n. s.). Ježto tak neučinil, jest šetřiti ustanovení § 291 ex. ř. Pokud jde o zbytek pohledávky od 1. listopadu 1931 do 1. září 1934, jest vycházeti z toho, že tento zbytek 14.000 Kč při 400 Kč měsíčně týká se 35 měsíců. Ježto celkový příjem činí ročně 4.800 Kč, lze zabaviti jen 800 Kč, to jest z měsíčních 400 Kč jen 66 Kč 66 h. V 35 měsících bylo tudíž zabavitelno 2.333 Kč 34 h. Na tento zbytek jest tudíž exekuce přípustná, co do dalšího bylo exekuční návrh zamítnouti. Pro splátky dospělé po 1. říjnu 1934 bylo exekuci povolití jen s obmezením podle § 291 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d vyhověl částečně dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele a změnil napadené usnesení v ten rozum, že povolil exekuci ohledně splátek dospělých do 1. září 1934 na částku 8.750 Kč a ohledně splátek dospělých od 1. října 1934 s obmezením, že musí zůstatí volný roční důchod 1.800 Kč.

D ů v o d y:

Jest přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že náleželo vymáhajícímu věřiteli podle § 55 druhý odstavec ex. ř., aby prokázal již v návrhu na povolení exekuce, že povinná jest výdělku schopna a není nucena žiti z výživného, na které vede exekuci. Že by takový průkaz byl nemožný, nelze tvrditi a okolnost, že jest obtížný, nezbavuje vymáhajícího věřitele zákonné povinnosti. K okolnostem, které stěžovatel uvádí teprve v dovolacím rekursu o schopnosti povinné k výdělku a o jejích majetkových poměrech, nelze přihlížeti jako k novotám (srov-

nej rozh. sb. n. s. čís. 9357, 9663 a 10.471, jichž se stěžovatel sám dovolává). Že by tyto okolnosti byly soudu známy, nebylo zjištěno. Povinná mluví ovšem sama o nemovitém majetku, avšak s dodatkem, že jest zadlužen a pod vnucenou správou. Rekursní soud však pochybil, pokud jde o výši částky, jež z exekuce jest vyňata, a v tomto směru bylo dovolacímu rekursu částečně vyhověti. Podle § 291 ex. ř. čl. II. zákona ze dne 17. května 1912, čís. 104 ř. z. a nařízení ze dne 30. listopadu 1917, čís. 461 ř. z., čl. II. § 1 činí tato částka 1.800 Kč. Tento předpis posud nebyl změněn a platí dále. Zákon ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n. se nevztahuje na tento případ, neboť jedná jen o omezení exekuce na platy a výslužné zaměstnanců a jejich pozůstalých, k nimž čítati nelze výživné přiznané povinné jejím otcem podle ujednání ze dne 26. března 1929. Obdobné použití zákonného ustanovení čl. VI. § 42 čís. 2 zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n., které platí jen pro Slovensko a Podkarpatskou Rus, není přípustné. Nejde o mezeru v zákoně, nýbrž o určitou právní normu, kterou se soudy musí řídit, pokud nebude změněna mocí zákonodárnou. Z exekuce jest proto vyňat jen roční důchod 1.800 Kč a lze tudíž zabaviti z ročního důchodu povinné částku 3.000 Kč měsíčně 250 Kč, což činí za 35 měsíců 8.750 Kč.

Čís. 14063.

Exekucí zabavením a vnucenou správou dlužníkovy živnosti nejsou o sobě dotčeny svršky (stroje a zařízení), s nimiž dlužník provozuje živnost.

Míní-li ten, kdo tvrdí, že jest vlastníkem těchto svršků, že exekucí jsou zasaženy i jeho svršky, jest na něm, by se domáhal výroku o nepřipustnosti exekuce ohledně těchto svršků (které by musely býti specifikovány) a nemůže tak činiti vylučovací žalobou na samu živnost.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1934, Rv I 2538/34.)

Žalobci domáhali se na žalované společnosti, by bylo uznáno právem, že exekuce vedená žalovanou zabavením a vnucenou správou truhlářské živnosti Františka B-a jest nepřipustná. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Žaloba, o níž jde, jako žaloba vylučovací předpokládá, že povolením exekuce dotčeno bylo právo žalobců k věcem do exekuce pojatým, které výkon exekuce nepřipouští (§ 37 ex. ř.). Porušení svého práva vidí žalobci v tom, že žalovaná strana podáním ze dne 14. května 1932 učinila návrh na exekuci zabavením a vnucenou správou truhlářské živnosti dlužníka Františka B-a, ač prý, jak později svůj přednes doplnili, vlastníky strojů, veškerého zařízení a zásob jsou žalobci, a dále v tom, že